

РЕШЕНИЕ

№ 1529

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **11676** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР ОПП [населено място] срещу решение от 08.08.2013г на СРС по нахд № 23438/2012г. Претендира се незаконосъобразност на оспореното решение на СРС поради неправилно приложение на материалния закон. Според касатора, съгласно разпоредбата на чл. 189 ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В тази насока сочи, че когато не са събрани доказателства, които да опровергават констатациите в акта, а последните се подкрепят от другите доказателства по спора, то не следва да се счита оборена доказателствената стойност на съставения АУАН. В тази насока се прави искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се потвърди оспореното наказателно постановление /НП/.

В съдебно заседание, касаторът редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, Ц. Д. Л., се явява лично като оспорва жалбата.

СГП чрез прокурор Никова взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за

допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 08.08.2013г на СРС касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо.

Касационната инстанция не констатира допуснати от РС съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство, които да представляват формално основание за отмяна на обжалвания акт.

При извършена служебна проверка за приложението на материалния закон от РС и по наведените в касационната жалба възражения за неправилност на решението на РС, касационната инстанция приема следното:

Производството пред РС е образувано по жалба на Ц. Д. Л. срещу наказателно постановление №56292, издадено на 12.11.2012г. от началник АНД-ОПП-СДВР, като със същото са й наложени административни наказания - "глоба", в размер на 100лв. и "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство", за срок от 1месец на основание чл.175 ал.1 т.4 ЗДвП, за това че на 31.10.2012г., около 22.30часа, в [населено място], по [улица], в посока от [улица]управлява лек автомобил, марка "ФОЛКСВАГЕН", ДК [рег.номер на МПС] , като на пътен възел "Б.", при подаден сигнал за спиране със стоп-палка, образец "МВР" не спира, а е продължава движението нарушавайки разпоредбата на чл.103 ЗДвП.

АССГ в настоящия касационен състав споделя изводите на РС относно компетентността на органите в производството по издаване на обжалваното НП, формата на актовете и спазване на процедурата по издаването им.

Основният въпрос, поставен пред РС касае съставомерността на деянието с оглед оспорването на Л., че на посочената дата, час и място й е бил подаден разбираем сигнал за спиране със стоп палка. Същата твърди, че не й е подаден сигнал със стоп палка , а към нея било насочено единствено фенерче в тъмната част на деня, което тя приела като проверка за колан, а не като сигнал за спиране. Твърди, че видимостта на участъка от пътя, където била разположена дежурната кола на СДВР била лоша, поради което и местоположението на полицаите им е попречило да дадат ясен сигнал за спиране.

РС в обжалваното решение е приел, че в хода на съдебното производство отразените в АУАН факти не се считат за верни до доказване на противното, а органът следва да докаже фактическите установявания на място. Съдът е направил анализ на показанията на разпитаните свидетели – актосъставител и свидетел по акта и е приел, че същите поради това, че не си спомнят за случая, техните показания не се явяват

годно доказателствено средство в подкрепа на изписаните фактически установявания в АУАН. Предвид това РС е отменил обжалваното НП като недоказано.

АССГ в настоящия касационен състав не споделя изводите на РС от правна страна:

По отношение на приложението на чл. 189 ал.2 от ЗДвП, АССГ излага следното:

АУАН е официален удостоверяващ документ на длъжностни лица в това им качество. Същите длъжностни лица удостоверяват в АУАН определени факти, така както са ги констатирани. Самите служители на място са отразили в АУАН, че са подали сигнал със стоп палка на водача на процесното МПС, като същият не е спрял на подадения сигнал на изписаните в АУАН място, дата и при изписаната в акта обстановка. В съдебно заседание същите са разпитани от РС, като предвид броя на актовете, които служителите съставят ежедневно, същите не си спомнят конкретния случай в детайли. Според АССГ в настоящия касационен състав, това не може да доведе до категоричния извод за оборване на констатациите по съставения акт, нито до извод относно недоказването им. Това, че служителите на СДВР са подали сигнал „стоп” с посочена палка е отразено в акта, а това, че заявяват, че те са съставител и свидетел по акта потвърждава техните констатации на място. На следващо място, самата жалбоподателка не оспорва нито, че на посоченото място, ден и час е имало дежурна кола, нито, че към нея е имало сигнал от страна на същите проверяващи. Тя заявява, че не е приела сигнала като сигнал за спиране, а е приела същия като проверка в движение на автомобила относно наличието на колан.

Според АССГ в настоящия съдебен състав в тежест на жалбоподателката е да докаже фактическите констатации, на които базира възраженията си в оспорването. След като същата има твърдения за неправилно подаден сигнал в тъмната част на деня при лоша видимост, същата има тежестта да докаже тези твърдения. Според показанията на разпитаните свидетели, същите при подаване на сигнал за стоп винаги използват стоп палка, която е и индивидуализирана в съставения АУАН; винаги служителят излиза извън автомобила, където има видимост, поради което и за АССГ като касационна инстанция не са налице основания да приеме, че са оборени констатациите по така съставения процесен акт, нито че същите не са доказани в процеса. На следващо място, категорично свидетелите в съдебно заседание заявяват, че видимостта на мястото на нарушението е добра; служителят, който подава сигнала със стоп палката е извън служебния автомобил; процесното място е осветено от улични лампи и в тъмната част на деня, а самите служители са със светлоотразителни жилетки.

Предвид гореизложеното, съдът приема за съставомерно деянието по чл. 103 от ЗДвП, така както е индивидуализирано в съставения АУАН и НП въз основа на него. За това нарушение на водача на МПС е съставен АУАН и въз основа на него НП, с което на основание чл. 175 ал.1 т.4 от ЗДвП на дееца е наложено наказание глоба в размер на 100лв и кумулативно лишаване от право на управление за срок от един месец. Самият ЗДвП предвижда кумулативно налагане на тези два вида наказания, като наложените такива са в размер близък до минималния за глобата и минимален за лишаването от правоуправление, които размери съответстват на степента на обществената опасност на деянието. Направеното възражение на жалбоподателката Л., че по отношение на нея не са констатирани други нарушения, е ирелевантно по случая, тъй като стои извън фактическия състав на вмененото ѝ нарушение.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че решението на СРС следва да бъде отменено като постановено при неправилно приложение на материалния закон, а вместо него се постанови друго, с което да се потвърди

обжалваното НП на началник АНД отдел ПП при СДВР.
Воен от горното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК АССГ в настояща касационен
състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 08.08.2013г на СРС по нахд № 23438/2012г., ВМЕСТО КОЕТО
ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 56292/12.11.2012г на
началник АНД ПП СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/М.С./

ЧЛЕНОВЕ:

/Вл. Н./

.....

/М.К./